התכלת פרק רביעי מנחות מח.

מסורת הש"ס

א) (לקמן פ: פא. קו. ק"ש פא: ומתים עג. חולין קל:). ב) (מי' תוס' לקמן מ: ד"ה אם מיתתן). ג) לקמן עח. מיהיון ג. קדושין לא. ד) קדושין נה: שבת ד. ה) (וזמתים עג.). ו) נדר כח: ביצה כ: ע"ש. ז) פסחים טו. תרומות פ"ח מסנה ט. ח) (לעיל מז.). ט) (סס). י) למאמר הש"ס אמ"כ ד"ה יתנו. ל"ק. כ) כי ל"ק. ל) עי' בכס"ק סוף פרק ד' שמעתא יתמצא ביאור דברי התוס' אלו בלתיכה. מ) חזו טילפי. נ"ק. נ) נ"ל אלא דלא נמר קדושה מי'. נ"ק. ס) כס"ק. ע) נ"ל דמעלה. פ"ק. פ) (אולי נ"ל בתמיהה ומתה לאחר מהן). צ) נ"ל דנסמוך. נ"ק.

הגהות הב"ח

(א) נב: תוספתא דר' יוחנן מהא לתיתמר: (ב) שם יוחנן מנים שנסברה נגת העליונה והתחתונה טמאה מחיב בנ"ל ותיבות של תרומה ותיבת חולין נמחק: (ג) רש"י ד"ה הא ודאי וכו' מעשמים דלא ברי' ויוקמא כלל הס"ד ואח"כ מ"ה לא קדשו מי' מתוך פ' וכנ"ל נמי: (ד) ד"ה הכל מחיים כי ואב"ג אלא ידע כי מייהיו קדוש הס"ד: (ה) ד"ה עמוד וחטא דשלא לשמן מוטא היא:

רבינו גרשום

הא קא מעייל חולין לעזרה דאסור כדאמרי' מה אני בשלך אסור איסור יוצא אין שלך כשלי אסור: לימא תיהוי תיובתיה דר' יוחנן דאבר לא קדשו ארבעים מתוך שמונים דלא בר' ויוקמא דחנינא שמונים מתוך שמונים מהן ומנינן. מושך כ' מהן מן הכבשים ווורק דמן שלא לשמן שכיון שכשרין לשמן כשרין שלא לשמן. שאם אי אתה אומר כן אלא זורק הראשונים לשמן האחרונים דתנין הן ונפסלין אפילו שלא לשמן דכבר ניחר הלחם בראשונים ואין לך דבר שנרחה מלשמו ואינו בשר לשמו וכשר שלא לשמו. אלא זורק תחלה הראשונים שלא לשמן ועדיין לא נרחו דהי ייחי דבעי מצי זרק: עמוד חטא. לעשות לבתחלה שלא לשמן. בשביל שתוכה כדי שיורה: אברי חטאת הנאכלין לכהנים: יתנו למעלה מעל גבי המזבח להקטירן ודואה אני אם בשר התטאת למעלה כאילו הן עצים והשאר נאכל: ואמאי. אמרו חכמים תעבר עזרתו לימא עמוד וחטא להקטיר איברי חטאת בשביל שתוכה בעולה לו לא אמרינן אלא עולה לשרפה אזלא: כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן שקודם השחיטה לא קדשו הכבשים ויכול לשנותן לזבח אחר: חבית של תרומה שנשברה בגת העליונה והתחתונה בבור חולין טמאין. שאם יכול להציל ממנה כן התרומה

ל) נראה דחסר כאן וכנ"ל ממיד וחטא וכו' אמרינן עמוד וחטא בחטאת בשביל שתוכה בעולה לא אמרינן אלא טיבי לפרשה אחלה:

שיטה מקובצת

ל) הא דלא כרבי. פ"ה אלא כרבי אליעזר דאמר לא קדשה שחיטה ולא פיסל ביצא. תיסה ס"מ שמא על דבי דעסקי נשחיטו ב' הכבשים ושחיטה עושה דקה ואומר מהר"ם דבין דלאחריות נתכוין להפריש ארבע בי יצאו הוי כאבדו ואיכך הוי לאחריות שנשחט עליהם

ראש"ג דר' אליעזר בין תרתי מ"מ לא בעי שחיטה מבוררת וכיון דאמר תרתי מגו ארבע דלאחריות הפרים מהני. והקשה בקונטרס הלא בין לאביי ובין לרבא אמרי' לעיל דלר' אליעזר לא תפיס פרידגם והיאך אמרי' פודין ותירץ ה"מ היכא דנזרק דמו שלא לשמו דאחרו להו התלת אבל הבא פריק להו קודם זריקה ומנו דחזי לקרבן דאי בעי דאי מגיע ואי בעי אלימא לתפסם פרידגם נלירן: וס"ד דמצי לממרך דאי בדבי דא בעי הנוסה לארבע והרי"ד פ' דמנעמה לא מצי למפרך מידי דהנוסה דמחיים מצי למעבד מאי"בעמן יחד דעל ארבע שחט הנוסה דלאחר מיתה דמסבע שמושבך שנים ומכינן ולא ארבעתן הריני דאין מגיען יחד שהוצרך למשוך שנים לזבח אבל מ"מ יעשה שתי הנוסות לאחר שחיטה ויגיע כל שנים בפני עצמן עם הכבשים והא דאמרינן פושך [שנים אינו ר"ל שנים] לבד אלא ר"ל כל שנים בפני עצמן. הר"ת: ואי אינ כיון שאמר שחיטה מקדשה איפסלי ביצא והיאך הם נאכלות בפדיונו שמא הם אוהה שקדשה השחיטה דבטלבא לא אליעזר מושך שנים בהם לחיוב ריפרס ריזרוק על האחרון ואינ"ב דשחיטה עושה דקה ותרכל להקשות איך יכול לפדותם שמא בהם הוה הזיקה (ואם תיצא לומר) יוכל לפדותם דזיקה אינה מציאה מידי פרייה אכתי קשה הא אבר דלחם וא"כ אבר בכבשים הא לא הקשי לך כיון דארבע חלות [עשה ונהברין] לאחריות האחרונות נכנסות בזיכייהו לכל דבר. הר"ת: ג) מושך שנים כו' וא"ת שמא אותן שהוא זורק שלא לשמו קדשו הלחם וא"כ הרי אבדו הכבשים אבד הלחם דכיון ששחטה שלא לשמו נתבטל מתורת כבשי עצרת

א) עי' תוס' ביצה דף כ: ד"ה מלא מיעיהו: ב) כיונתו דנמשכה מהרומות שם ליתא למיתה של תרומה ומאלן אלרבי המפרשים שם לפרש למיריי מהרומה ומאלן וכיע מפרש"י.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com

והשאר נאכלות בפדיון כפדיון. כדמפרש ומאזיל: **הא דלא כרבי.** אלא כרבי אליעזר בר' שמעון דאמרי[ם] שמיטה לא מקדשה לפיכך אפשר להו בתקנה זו קודם זריקה שעדיין אין להם שום קדושה הגוף והרי הן כתמלגן ומושך מיהו שאינה חוזרת הדם עליהן ומקדשן וממירין ואלו שנשאלו בקדושת דמים שאלה אסורות עד שיפדו ופודן ככל קדושת דמים ואוכל כל ז' מה שירצה: **דאי רבי כיון דאמרי[ם] שחיטה מקדשת.** נהי דשמיט מהן אין להן אלא קדושת דמים ויש"נ כפדיה דכבשים מידי דחזו להו קמקדשי ואינך קדושת דמים כעלמא עליהו ונפקי לחולין ומנינ מעות ואומר ככל מקום שהן הבשים שאינן מקודשות יתמלגו על מעות הללו ונלא פדיה לא מתאכלי דלא שריא להו זריקת הכבשים מיהו היכא פריק להו והיכי משתרו והרי אינו מכיר אלו הן שאינן מקודשות: **ואי מפיק להו לגולהו אכרמי ופריק להו.** לתרתי מייניהו: **כיון דכפיה.** בשמי הלחם: **לפני ה'.** והניף הכהן לותם על לחם הכבשים וגו' [ויקרא כג] שמע מינה פנים ניהו: **איפסלו להו.** המקודשות ביולא ומתון שאין אתה מכיר הרי כולם פסולות: **ואי.** דפריק להו גופו ומולכן ו' כהן בפנים לארבעתן הבשים חולין והבשים קודם קמעייל חולין לעזרה: **ממילא הויין.** דתוך העזרה הן נעשין חולין והוא לא הכניסן משנעשו חולין: **ופתניא אין עודן אלא כחוץ.** משום חולין בעזרה: **הא ודאי.** ח) דקתני פודן בחוץ דלא כרבי ועושה תקנה זו קודם זריקה ומושך איזו שאים ט) שירלה. והוא הדין דהוה מלי למיפרך בריש"ל דאי רבי ו' מרבעתן בעי לאוטופי בהדייהו דהא לא ידע מי הן יא) דקדושות ומיהו דאלימא מיניה אקשי ליה עד דאפקיה (ג) מעמעמיה: **לא קדשו** יב) **לה** כלל. והכא נמי אמאי קדשו שאי חלות מתוך מרבעתן: **הכל מודים כו'.** ואע"ג דלא (ד) פריש הי מייניהו: **עוראפא.** שם מקום: **ד' כבשים.** ואין הדין אלא שנים: **שאם אי אתה אומר כן.** לזריק את שלא לשמה תחילה אלא את לשמו תחילה: **הפסדם את האחרונים.** כדאמר לעיל (דף מז:) אין לך דבר שנרחה יג) לשמן ונלחה מלשמן כגון הני דמשורק לאשונים לשמן מו לא מזו הגן לשמן וכיון יד) דנלחה מלשמן אין כשרין שלא לשמן כשאר כל הזומים טו). ל"א שאם אי אתה אומר כן אלא מרבעתן לשמן הפסדת את המזרקים בחחרונה דהא לא נריכי ופסולין: **עמוד** (ה) **חטא.** טז) ושלא לשמן חוטא הוא דאסור לשמוש

כיון דכתיב לפני ה' אפשר ליה ביוצא. מע"ג דגבי לחמי תודה נמי כתיב לפני ה' (ויקרא ז) ונאכלין בכל העיר הכי קאמר כיון דכתיב לפני ה' אלמא בעינן פנים ומיפסלי ביולא מדאיתקש למעשת דדאמר בגאיזהו מקומן (זבחים דף נה.) ופרק התערובות (שם עז.) מייתי כה"ג וגרסינן לי אבגרמי איפסולו ביולא: ט) **לעולם ברבי.** ואין התנור מקדש כיון ט) יא) דלא קדשי כולהו כ) כדפרישית לי נמי כמאן דאמר (לעיל דף ז.) אין כלי שרת מקדשין אלא מדעת: **הא דלא ברבי.** משמע לדרבי אליעזר בר' שמעון לא מקדשה שמיטה כלל אלא זריקה דלי מקדשה איתן מושך אחר שמיטה דילמא הני לא קידשה השמיטה בא] וגרמה שמקדשת הכל ז) ט) [ולא] כמו גמר קדושה אבל לרבי שהוא גמר קדושה אי אפשר לקדש זה בלא זה: **מושך שנים מהן וזורק דמן שלא** כב) **לשמה.** תימה הא כיון דהוחקקו בשמיטה אבל הלחם אבדו הכבשים אבדו הכבשים אבל הלחם וי"ל דשמיטה דהני כבשים לא קנעה כיון דלא נתברר מי הם המוקדשין וכולהו לא חזו:

חטא בחטאת בשביל שתוכה בחטאת אמרינן. ואפילו היה עובר דומיא כ) דעולה דעובר בלאו דכל שממנו לאישים הרי הוא בכל מקומיהו ופ' כילד לוין (פסחים ד' פא.) אין עשה דואכלו את הכבר דומה לאו דומעם לא תעבדו בו ולא אמרינן עמוד וחטא בשביל שתוכה בעולה לא דומה אבילה להקטירה דאיכא תקנת קרבן ועדיפא ואפילו היכא דאיכא תקנת קרבן לא אמרינן אלא היכא דנשחט כג] דאמרינן לעיל (דף מו.) אבל הלחם אבדו הכבשים ולא אמרינן לשחטן שלא לשמן ונגי תודה שנתערבה בתמורה כ) דאכיתה אין לה תקנה אע"ג דליכא אלא איסורא דחולין בעזרה פ' התודה (לקמן פ:) ועונא איכא מיהו קנת קשה דנפיק התערובות (זבחים שם.) אמרינן נתערב בדם התמלית יפסך לאמה ולא אמרי' חטא בדם התמלית בשביל שתוכה בדם הנפש וי"ל דמשום גזירה הוי כדמפיק התם והא דתנן בהקומץ (לעיל כג.) מתערב קומצה בשיריה לא יקטיר דאע"ג דגופה דמנחה היא לא אמרינן חטא בשירים בשביל שתוכה

בקומץ כיון שיש להן שני שמות: **או** ששחטן בין לפני זמנן בין לאחר זמנן. וע"ל ולאפי' לשמן כשרין דהא אין לך דבר שכשר שלא לשמן ופסול לשמן ונראה לי דאתיא כמאן דאמר לשמן אם כן מאי שנא מחטאת יולדת דהוא מתוסר זמן קודם זמנה: **חטא** בשבת בשביל שתוכה בשבת. תימה חזרוק כדי לאוכלן מי דמי הלי גוונא תנן פרק שתי הלחם (לקמן דף לט:) כב] וי"ל דאין זה זכות ואין לחטא בכך ואין לדמות למה שהתירו לרדותה קודם שיבא לידי חיוב שבת (שבת ד' ד.):

ככבשי

דבי לוי ט) דסמיך דלמאן דפסל נהו שלא לשמן אם כן מאי שנא מחטאת יולדת דהוא מתוסר זמן קודם זמנה: **חטא** בשבת בשביל שתוכה בשבת. תימה חזרוק כדי לאוכלן מי דמי הלי גוונא תנן פרק שתי הלחם (לקמן דף לט:) כב] וי"ל דאין זה זכות ואין לחטא בכך ואין לדמות למה שהתירו לרדותה קודם שיבא לידי חיוב שבת (שבת ד' ד.):

ככבשי

והשאר נאכלות בפדיון אמרוה רבנן קמיה דרב חסדא ט) **הא דלא כרבי דאי רבי כיון דאמר שחיטה מקדשא דפריק להו היכא אי דפריק להו מאבראי כיון דכתיב לפני ה' איפסיל להו ביוצא אי גוואי** ט)**הא מעייל** יא)**חולין לעזרה אמר להו רב חסדא לעולם כרבי ופריק להו גוואי וחולין ממילא קא הוויין אמר ליה רבינא לרב אשי והתניא כשהוא פודן אין פודן אלא בחוץ הא ודאי רבי אלעזר בר' שמעון היא דאי רבי הא איפסלו להו ביוצא אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי לימא תיהוי תיובתיה דר' יוחנן** (ט) **מיהא דאיתמר** יב)**תודה ששחטה על שמונים חלות חזקיה אמר קדשו ארבעים מתוך שמונים ור' יוחנן** יג)**אמר לא קדשו ארבעים מתוך שמונים ולאו מי איתמר עלה אמר רבי זירא הכל** יד)**מודים היכא דאמר ליקדשו ארבעים מתוך שמונים דקדשה הבא נמי דאמר ליקדשו תרתי מתוך ארבע תני ר' חנינא טירתא קמיה דר' יוחנן שחט ארבעה** טו)**כבשים על ב' חלות** טז) **מושך שנים מהן וזורק דמן שלא לשמן שאם אי אתה אומר כך הפסדת את האחרונים אמר לו ר' יוחנן** יז)**וכי אומר לו לאדם עמוד וחטא בשביל שתוכה והתנן** יח)**אברי חטאת שנתערבו באברי עולה ר' אליעזר אומר יתנו למעלה ורואה אני את בשר חטאת למעלה כאילו היא עצים וחכמים אומרים** יט)**תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה אמאי לימא עמוד וחטא בשביל שתוכה עמוד וחטא בחטאת בשביל שתוכה בחטאת אמרינן עמוד וחטא בחטאת בשביל שתוכה בעולה לא אמרינן ובחדא מילתא מי אמר והא** כ)**תניא** כא)**כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן או ששחטן בין לפני זמנן בין לאחר זמנן** כב) **הדם זורק והבשר יאכל ואם היתה שבת לא יזרוק ואם זרק הורצה להקטיר אימורין לערב ואמאי לימא עמוד חטא בשביל שתוכה עמוד חטא בשבת כדי שתוכה בשבת אמרינן עמוד חטא בשבת כדי שתוכה בחול לא אמרינן ובתרתי מילי לא אמר** כג)**והתנן חבית** (כ) ד) **של תרומה שנשברה בגת העליונה** כד) **ובתחתונה חולין טמאין מודה רבי אליעזר ור' יהושע שאם יכול להציל ממנה רביעית בטהרה יציל ואם לאו ר' אליעזר אומר**

תרד

**מחטאת נאכלות בשר אלעזר בר' שמעון דאמרי[ם] שמיטה לא מקדשה לפיכך אפשר להו בתקנה זו קודם זריקה שעדיין אין להם שום קדושה הגוף והרי הן כתמלגן ומושך מיהו שאינה חוזרת הדם עליהן ומקדשן וממירין ואלו שנשאלו בקדושת דמים שאלה אסורות עד שיפדו ופודן ככל קדושת דמים ואוכל כל ז' מה שירצה: דאי רבי כיון דאמרי[ם] שחיטה מקדשת. נהי דשמיט מהן אין להן אלא קדושת דמים ויש"נ כפדיה דכבשים מידי דחזו להו קמקדשי ואינך קדושת דמים כעלמא עליהו ונפקי לחולין ומנינ מעות ואומר ככל מקום שהן הבשים שאינן מקודשות יתמלגו על מעות הללו ונלא פדיה לא מתאכלי דלא שריא להו זריקת הכבשים מיהו היכא פריק להו והיכי משתרו והרי אינו מכיר אלו הן שאינן מקודשות: ואי מפיק להו לגולהו אכרמי ופריק להו. לתרתי מייניהו: כיון דכפיה. בשמי הלחם: לפני ה'. והניף הכהן לותם על לחם הכבשים וגו' [ויקרא כג] שמע מינה פנים ניהו: איפסלו להו. המקודשות ביולא ומתון שאין אתה מכיר הרי כולם פסולות: ואי. דפריק להו גופו ומולכן ו' כהן בפנים לארבעתן הבשים חולין והבשים קודם קמעייל חולין לעזרה: ממילא הויין. דתוך העזרה הן נעשין חולין והוא לא הכניסן משנעשו חולין: ופתניא אין עודן אלא כחוץ. משום חולין בעזרה: הא ודאי. ח) דקתני פודן בחוץ דלא כרבי ועושה תקנה זו קודם זריקה ומושך איזו שאים ט) שירלה. והוא הדין דהוה מלי למיפרך בריש"ל דאי רבי ו' מרבעתן בעי לאוטופי בהדייהו דהא לא ידע מי הן יא) דקדושות ומיהו דאלימא מיניה אקשי ליה עד דאפקיה (ג) מעמעמיה: לא קדשו יב) לה כלל. והכא נמי אמאי קדשו שאי חלות מתוך מרבעתן: הכל מודים כו'. ואע"ג דלא (ד) פריש הי מייניהו: עוראפא. שם מקום: ד' כבשים. ואין הדין אלא שנים: שאם אי אתה אומר כן. לזריק את שלא לשמה תחילה אלא את לשמו תחילה: הפסדת את האחרונים. כדאמר לעיל (דף מז:) אין לך דבר שנרחה יג) לשמן ונלחה מלשמן כגון הני דמשורק לאשונים לשמן מו לא מזו הגן לשמן וכיון יד) דנלחה מלשמן אין כשרין שלא לשמן כשאר כל הזומים טו). ל"א שאם אי אתה אומר כן אלא מרבעתן לשמן הפסדת את המזרקים בחחרונה דהא לא נריכי ופסולין: עמוד (ה) חטא. טז) ושלא לשמן חוטא הוא דאסור לשמוש

**מחטאת נאכלות בשר אלעזר בר' שמעון דאמרי[ם] שמיטה לא מקדשה לפיכך אפשר להו בתקנה זו קודם זריקה שעדיין אין להם שום קדושה הגוף והרי הן כתמלגן ומושך מיהו שאינה חוזרת הדם עליהן ומקדשן וממירין ואלו שנשאלו בקדושת דמים שאלה אסורות עד שיפדו ופודן ככל קדושת דמים ואוכל כל ז' מה שירצה: דאי רבי כיון דאמרי[ם] שחיטה מקדשת. נהי דשמיט מהן אין להן אלא קדושת דמים ויש"נ כפדיה דכבשים מידי דחזו להו קמקדשי ואינך קדושת דמים כעלמא עליהו ונפקי לחולין ומנינ מעות ואומר ככל מקום שהן הבשים שאינן מקודשות יתמלגו על מעות הללו ונלא פדיה לא מתאכלי דלא שריא להו זריקת הכבשים מיהו היכא פריק להו והיכי משתרו והרי אינו מכיר אלו הן שאינן מקודשות: ואי מפיק להו לגולהו אכרמי ופריק להו. לתרתי מייניהו: כיון דכפיה. בשמי הלחם: לפני ה'. והניף הכהן לותם על לחם הכבשים וגו' [ויקרא כג] שמע מינה פנים ניהו: איפסלו להו. המקודשות ביולא ומתון שאין אתה מכיר הרי כולם פסולות: ואי. דפריק להו גופו ומולכן ו' כהן בפנים לארבעתן הבשים חולין והבשים קודם קמעייל חולין לעזרה: ממילא הויין. דתוך העזרה הן נעשין חולין והוא לא הכניסן משנעשו חולין: ופתניא אין עודן אלא כחוץ. משום חולין בעזרה: הא ודאי. ח) דקתני פודן בחוץ דלא כרבי ועושה תקנה זו קודם זריקה ומושך איזו שאים ט) שירלה. והוא הדין דהוה מלי למיפרך בריש"ל דאי רבי ו' מרבעתן בעי לאוטופי בהדייהו דהא לא ידע מי הן יא) דקדושות ומיהו דאלימא מיניה אקשי ליה עד דאפקיה (ג) מעמעמיה: לא קדשו יב) לה כלל. והכא נמי אמאי קדשו שאי חלות מתוך מרבעתן: הכל מודים כו'. ואע"ג דלא (ד) פריש הי מייניהו: עוראפא. שם מקום: ד' כבשים. ואין הדין אלא שנים: שאם אי אתה אומר כן. לזריק את שלא לשמה תחילה אלא את לשמו תחילה: הפסדת את האחרונים. כדאמר לעיל (דף מז:) אין לך דבר שנרחה יג) לשמן ונלחה מלשמן כגון הני דמשורק לאשונים לשמן מו לא מזו הגן לשמן וכיון יד) דנלחה מלשמן אין כשרין שלא לשמן כשאר כל הזומים טו). ל"א שאם אי אתה אומר כן אלא מרבעתן לשמן הפסדת את המזרקים בחחרונה דהא לא נריכי ופסולין: עמוד (ה) חטא. טז) ושלא לשמן חוטא הוא דאסור לשמוש

עין משפט נר מצוה

קיב א ב מיי' פי"ב מהלכות פסולי המקדש הלכה טו:
קכ ג מיי' פ"ט מהל' תמידין ומוספין הלכה יג:
קכא ד מיי' פ"ז מהל' פסולי המקדש הלכה כ:
קכב ה מיי' פי"ז מהל' פסולי המקדש הלכה יט:

לעזי רש"י

מי"ר (מיר"ין). ערקה (חלק של גת, שבו מניחים את הענבים).

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

שיטה מקובצת (המשך)

וא"כ הכבשים שנים הם בלא לחם ד"ל דכיון דלאחריות הביאם לא הוי אבדו כבשים שהרי נכנסו האחרונים התחתים. מיהו קשה להר"ם דקא פסיק הנוי שכתשך שנים מהם אפי' הם הראשונים ואע"פ שהם קדשו הלחם ושחיטה (האחרון) [האחרונות] לא עשה כלום. ואין מצטרפין השחיטה של (ראשון) [הראשונות] והזריקה של (אחרון) [האחרונות] דוראי אשכחנא כה"ג במעילה (ע"י לקמן דף פ' ע"א) השחיט שני אשמות לאחריות נמשך דמי של אחד מהן) זריקת השני מהניא לפטור בשר חבירתה מן המעילה: תו"ה [עוד כתוב] וא"ת משמע שאין כאן קפידא איזה שנים זריק לשמן ואיזה מהן זריק שלא לשמן ובלבד שיזרוק תחילה שנים שלא לשמן ואפי' נשחטו אותן דלשמן באחרונה ואמאי אם נשחטו באחרונה אותן דזריק דמן לשמן היכא מהניא זריקה דידהו לתתיר הלחם באכילה והרי לא הוקדש הלחם ע"י שחיטתן כי אם ע"י שחיטה שנים (האחרונים) [האחרים] דנשחטו תחילה ד"ל דהוי כאילו שחט אבבעתן לאחריות כדאמרי' במעילה השוחט שתי (חטאות) [אשמות] לאחריות דמו מהני (להתיר) [לפטור] הבשר דחברתה [מן המעילה]. תוס' אחרות: ג) הדם זורק כו'. וא"ת הניחא למ"ד נדרים ונדבות קרבין בי"ט דנקטיר האימורין ונאכל הבשר אלא למ"ד אין קרבין אלא עד הערב א"כ היאך הבשר יאכל כל כמה דלא מתקטר איברים כהנים לא מצי אכלי בשר: (הגה"ה) דמשמע אפילו בי"ט מתאכלי הבשר א) ד"ל הא דאין הבשר נאכל אא"כ מתקטר האימורים ה"מ כשהן ראויין להקטיר אבל הבא מוקמינן לה כשנטמאו האימורין דלא חזו תו להקטיר דעכשיו לא חלי אכילת הבשר בהקטרת האימורין ואע"ג דאמר ואם זרק הורצה (לערב האימורים) [להקטיר אימורים] לערב הוויא מ"ד בשלא נטמא ומילתי מילי קתני א"נ ד"ל כיון דאין האימורין ראויין להקטיר הוום עד לערב ומאכל יז] כשר ואמאי לא חזרוק ונפסל הדם כשקיעת החמה: **עמוד חטא בשבת בשביל שתוכה בשבת אמרינן.** כגון דאיכא דנזרק הדם שלא לשמן דאחרו להו חלות אבל הבא פריק להו קודם זריקה ומהוקן דחזו לקרבנו דאי בעי מגיע הני אלימא לתפסם פרידגם: יח) ברישא דאי ר' לארבעתן: [שנשברה בגת] העליונה. הייגו עדשים שקורין מי"ר: **מחטאה.** כור שלפני הגת: **ומחטאה עמאה.** שיש שם חולין טמאין: **מודה רבי אליעזר ורבי יהושע כו'.** אע"ג דחיים רבי יהושע לקמן [ע"כ] דהפסד חולין מודה הוא שאם יכול לחזור אחר כלי טהור לקבל בו אפי' רביעית יעיל ואע"פ שכיון כך וכיון כך תפול התרומה לתוך החולין ויאך הכל לאיבוד לפי שתרומה טמאה אין לה מקנה: **תרד**

ולא בצדדין קתני אלא ה"ק ביר"מ זורק כשנטמאו ובשבת אינו זורק אף כשנטמאו ואי זרק הורצה אף בשלא נטמאו בין בחול בין בשבת. תוס' אחרות ורש"י פי' כיון דאסור להקטיר אימורים עשאום כמו שנטמאו או אבדו ושריא בשר באכילה. גליון: ד) ב) תיבות של תרומה נמחק: ה) העליונה והתחתונה טמאה: ו) כל מי: ז) דאוכלן להו: ח) ודאי. הא דקתני פודן בחוץ דבר' אליעזר דעושה: ט) שתים מהן שיריצה ואי קשיא הא כיון לאביי וכיון לרבא אמרינן לעיל אליבא דראב"ש דלא תפיס פדיונו והיכא מוקמינן לה דקתני פודין לדידיה תריץ ה"מ היכא דנזרק הדם שלא לשמן דאחרו להו חלות אבל הבא פריק להו קודם זריקה ומהוקן דחזו לקרבנו דאי בעי מגיע הני אלימא לתפסם פדיונם: יא) ברישא דאי ר' לארבעתן: [קדושות. הר"ר פי' דמתנותה לא קשה כדאפשר דמניע כל חד וחד עם חברתה והוי לדו נ"] תנוסות [עי' לעיל (דף מד ע"ב) ברש"י ד"ה ומניע בפני שם] תוס' אחרות: יב) לא קדשו ארבעים מתוך שמנים ותיבות לה כלל נמחק: יג) לשמן ונשחטו לשמו ונרחה מלשמו: יד) וכיון דנרחו: טו) הזבחים אלא לשמן אבל כי זריק להו בריישא דלא נרחו עדיין מלשמן כשרים: טז) עמוד חטא חוזרק שלא: יז) ותאכל הבשר: יח) כבשים דזוכה לאוכלן: יט) כיון דלא חזו כולהו: כ) כדספרש לעיל (דף מו ע"א): כא) תנראה שמקדשת דבל כמו נמר ס"א שמקדשת לדברי הכל ולרבי אליעזר אינו כמו כר': כב) שלא. לשמן ואין זה אבדו כבשים אבד הלחם דהא איכא הרי לשמן תוס' אחרי: כג) היכא דנשחט. דהא אמרינן לעיל: כד) שתי הלחם. הבבליים היו אוכלים אותו חי:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com